

CAPITOLUL 1

E ceva destul de neobișnuit ca, în timpul unui viscol din Alpi, un băiat să fie blocat într-o cameră de baie dintr-un tren, alături de șase lei nostalgici și de o creatură uriașă neidentificată, cu colți-sabie. Și încă și mai neobișnuit e să știi că, agitat, în spatele ușii de alături, în halatul lui de mătase purpurie, se află un prietenos rege bulgar cu numele Boris, precum și Edward, șeful securității sale, care-și face un titlu de glorie din a ști tot ce e de știut, și poate chiar ceva mai mult.

Dacă ai fi un băiat ai cărui părinți – străluciți oameni de știință – au fost răpiți la Londra de un tânăr infam din vecini, fără să știi în mod cert în numele cui, dar aproape sigur din cauza că au inventat un medicament contra astmului, ai fi fericit să-ți închipui că acești lei și acest rege sînt de partea ta. Dacă tu și leii ați scăpat dintr-un circ ambulant și din mîna unui josnic și misterios îmblinzitor de lei, ai putea să ai șansa să te liniștești pentru o clipă, știind că nici el și nici tânărul infam – care oricum a fost atacat de unul dintre lei – n-ar putea să apară din zăpadă, pentru a te înhăța.

Dacă Leul cel Bătrîn ți-ar spune: „Ne este cald și nu sîntem uzi, am mîncat și sîntem împreună. Cineva e pe cale să repare trenul ce ne va purta prin această misterioasă și periculoasă climă, spre locul unde sînt părinții tăi și mai aproape de căminul nostru. Iar acum – acum sîntem în siguranță“. Dacă ți-ar spune toate acestea, probabil că te-ai simți realmente încălzit, încurajat și fericit.

Și asta era exact ceea ce simțea Charlie Ashanti. Charlie se simțea mai în siguranță decât se simțise de săptămîni întregi. Acești lei minunați stăteau întinși în jurul lui: cele trei Leoaice odihnindu-se ca după vînătoare, Leul cel Bătrîn calm și triumfător pentru că au scăpat, Elsina, tînăra leoaică, încă slăbită după aventurile de pe acoperișul trenului, dar foarte nerăbdătoare să se afle afară, în lumea reală, precum și Leul cel Tînăr, prietenul lui Charlie, care adormise de curînd cu capul în poala lui. De partea cealaltă a ușii, se afla Regele Boris, în incintătorul său vagon privat, promițîndu-le tot sprijinul după ce aveau să ajungă la Veneția. Rafi Sadler și Maccomo-îmblinzitorul de lei, erau blocați la Paris, iar zăpada adunată deasupra acoperea trenul ca o pilotă uriașă.

„Acum, își zise Charlie, e timpul să mîncăm, să dormim, să ne liniștim, pentru a putea înfrunta și a rămîne totuși puternici în fața neplăcerilor ce ne așteaptă“.

Pentru că, fără îndoială, în viitor îi așteptau mari neplăceri.

Părinții lui Charlie, dr. Aneba Ashanti și profesor Magdalen Start, se aflau deja într-o situație neplăcută. Lucru care nu ți-ar trece prin cap, dacă ai putea să-i vezi stînd la distanță unul de altul într-un club social din cadrul Satului Închis aparținînd Comunității Corporației. Sala clubului era lungă, scundă și confortabilă, cu un perete din sticlă ce dădea spre o minunată grădină cu plante subtropicale, plină de palmieri și de uriașe pietroaie rotunde, peste care trecea clipocind un pîrîu. Cel puțin Magdalen crezuse că e minunată, pînă cînd observase că fiecare pietroi avea exact aceeași formă și că erau făcute din material plastic. Se uita apoi îngrijorată la copaci. Și ei erau contrafăcuți?

Stătea într-un grup de femei, care vorbeau toate despre cit de grase erau. În fața lor se aflau castroane pline cu chipsuri și pahare cu vin.

— O, nu, n-ar trebui! strigau îndesîndu-și în gură alimentele atît de neindicate pentru ele. Și multe dintre ele fumau.

— Dacă fumezi, ai să faci riduri, comentă una.

— Clare are o piele extraordinară, interveni alta. O urăști?

Magdalen se întreba de ce ar trebui să urăști pe cineva doar pentru că are o piele frumoasă. Și se mai întreba de ce acestor femei le era teamă să nu facă riduri de la fumat, dar nu le era teamă de cancer. Apoi se mai întreba de ce discutau doar despre cit de grase sînt, deși nici nu erau prea grase, și de ce, dacă într-adevăr erau îngrijorate din această cauză, nu încetau să mai mănince chipsuri și să bea? Iar dacă voiau să mănince cartofi și să bea vin, de ce nu renunțau să mai vorbească despre ceea ce făceau? De ce să nu se bucure de asta și atît?

Se simțea foarte obosită. Nu putea să-și aducă aminte cum au ajuns acolo — pentru a spune adevărul, înșelăciunea lui Rafi Sadler îi ieșise într-un fel din minte — și nici călătoria lungă pînă în acest loc, cu un submarin, un vapor și un camion. Nu și-a închipuit că vor rămîne aici multă vreme. Simțea că nu-i plăcea. Voia să fie lasată în pace, nu să asculte toate prostiile astea. Voia să-și vadă fiul și să fie împreună cu soțul ei, ocupîndu-se de treburile lor. Aici creierul i-a fost transformat într-o pastă viscoasă, lipsită de energie. Știa că ar fi trebuit să fie în altă parte, ducînd o altfel de viață. Se simțea foarte obosită. „Sau doar îmi închipui asta, gîndi ea. Ce nu e în regulă cu mine?“

Ridicînd privirea, îl zări pe Aneba în partea cealaltă a sălii. Nu arăta prea bine. Pielea lui, în mod normal de un negru strălucitor avea o tentă cenușie. Albul ochilor lui era ușor galben. Umerii lui mari și musculoși, în mod normal atît de largi și de drepti păreau că se încovoiaseră.

— Ai luat puțin în greutate, nu-i așa? i se adresă lui Magdalen una dintre femei.

Vizavi de ea, Aneba se uita la televizor, urmărind împreună cu un grup de bărbați un meci de fotbal. Lui Aneba îi plăcea fotbalul, dar acesta era cel de al patrulea meci la care se uita. Bărbații se lamentau cit de proști erau jucătorii și managerii, și arbitrul, și tușierii. Beau bere și mîncău alune, pretinzînd că ei ar putea să joace mult mai bine. În afară de mirosul

tigărilor, în aer mai plutea și alt miros. Îl recunoștea doar pe jumătate. Și nu-i plăcea.

După unul dintre meciuri, se transmise jurnalul de știri. Soldații Imperiului trebuiseră să arunce în aer un oraș din Lumea Săracă; o mulțime de civili fuseseră răniți și nu existau medicamente disponibile. Se vedeau imagini de copii cu bandaje murdare, arătând îngroziți și flămânzi. Bărbații aruncară o privire rapidă și comentară: „E teribil“, apoi se înapoiară la văicărelile lor.

– Totuși, nu e nimic de făcut, nu-i așa? întrebă unul. Aneba își dădu seama că omul se simțea prost și îl simpatiză pentru asta.

– Nu-ți bate capul, prietene, zise al doilea. Mai ia o bere.

Aneba știa că există altceva pe lume ce ar fi trebuit să facă el, dar nu putea să-și aducă aminte ce anume.

Ridicînd privirea, o văzu pe Magdalen în partea cealaltă a sălii. Nu arăta prea bine. Părul ei roșcat nu mai era ondulat și înfioat ca de obicei. Devenise lins.

În curînd vor fi duși înapoi în departamentul de Sănătate, pentru terapia de Stimulare motivațională.

– Înveselește-te, prietene, zise unul dintre bărbați. Ia ceva de băut.

Aneba încerca din toate puterile să-și aducă aminte cine era el de fapt.

Dacă Charlie ar fi văzut cum arată energicii și inteligenții lui părinți, și-ar fi schimbat părerea că nu se află într-un pericol iminent. Ar fi fost șocat.

Necazurile își facură apariția și la *Circul Regal Plutitor* și la Academia Filarmonică Ecvestră ale lui Thibaudet (cunoscute și sub numele de Arca lui Tib sau Spectacolul). Maiorul Maurice Thibaudet, Șeful, Maestrul arenei și Maestro al circului, stătea tolănit în cabina lui de la bordul lui *Circe*, giganticul vapor al circului, îmbrăcat într-un halat verde-pal ce se asorta cu lambruriile sculptate, și bea un pahar de brandy. Premiera spectacolului de seară de la Paris fusese un succes fabulos. Toată

lumea afirmase asta. Maiorul Tib și cea mai mare parte dintre băieții circuitului rămăseseră treji pînă noaptea tîrziu, bînd și felicitîndu-se reciproc. Acum toți se aflau în pat, cu puternice dureri de cap (cu excepția lui Pirouette, artista de la Trapezul zburător și a familiei de acrobați Lucidi, care întotdeauna se trezeau devreme pentru a repeta, indiferent ce). Deși Maiorul Tib era prea rezistent la băutură ca să fie mahmur, nu se aștepta totuși să primească vizitatori într-un astfel de moment. Musafirul, un domn de la Căile Ferate Franceze, părea ușor stînjenit.

Maiorul Tib îi adresă un zîmbet vag și elegant, și luă o gură de brandy.

– Leii! rosti tărăgănat, cu vocea lui leneșă aparținînd Imperiului de Sud. Ce vreți să spuneți? Nu e nici o problemă cu leii noștri. E îngrozitor de devreme, pentru a veni să vă plîngeți de ceva ce nu ne creează probleme, n-aveți impresia?

– Domnule, începu vizitatorul cu delicatețe. Aseară a avut loc o intimplare foarte ciudată. Un tînar englez a încercat să împiedice trenul *Orient Express* să plece din gară. Era ud leoarță și părea să-și fie ieșit din minți. Spunea că în tren se află niște lei; lei furați, care au fugit împreună cu un tînar hoț, cel care de fapt i-a furat. Mai spunea că unul dintre lei l-a atacat și că aceștia provin toți de la circul dumneavoastră și că l-a azvîrlit apoi cineva în canalul St Martin, jos lîngă Bastilia... În mod evident, totul era lipsit de noimă și, cum omul părea nebun de-a binelea, l-am trimis la un spital. Dar, în zori, cei de la spital m-au sunat și mi-au spus că băiatul are răni serioase la braț și la umăr, ca și cum ceva mare l-ar fi mușcat. Ceva mare. Nu un țîntar, să știți. Băiatul singurează și e furios, și ud, și pare nebun, dar în mod cert are pe trup acea mușcătură mare și spitalul spune, ei bine, că poate fi mușcătură de leu, mai curînd decît de cîine sau de altceva, și s-ar putea să fie turbat, de aceea e așa de nebun, și știți... băiatul a spus că leii sînt de aici, că aparțin faimosului vostru îmblînzitor, domnul Maccomo. Așa că trebuie să controlez. Regret. Sper că înțelegeți.

– Spuneți că am lăsat niște lei turbați să evadeze din cercul meu și să muște oameni? întrebă maiorul Tib. Asta vreți să spuneți? Ar fi mai bine să fiți sigur, domnule, pentru că e o acuzație foarte gravă.

– Eu aș spune să mergem să controlăm leii.

– Sigur, fu de acord maiorul Tib. Sări în picioare, cu halatul fluturându-i în urmă. Era foarte înalt și subțire, și traversă cabina într-o secundă smulgând ușa. Veniți! rosti cu un rînjit.

Maiorul Tib străbătu cu pași mari puntea, cu domnul de la Căile Ferate gonind în urma sa.

– Bună, Sigi! strigă el către tatăl familiei Lucidi, atîrnat cu capul în jos în velatura dintre Marele Catarg și coșurile de fum. L-ai văzut pe Maccomo în dimineața aceasta?

– Nu, Maior Tib, răspunse Sigi, strigînd la rîndul lui. Și nici aseară.

Cabina leilor era pe aceeași punte cu cea a Maiorului Tib, de partea cealaltă a catargului cel mare de la bordul lui *Circe*. Îi lua doar o clipă pentru a ajunge acolo. Și numai o clipă pentru a smulge ușa și mai puțin de o clipă pentru a vedea că toate cuștile leilor erau goale. Acolo unde șase lei ar fi trebuit să moșie sau să privească în gol, nu se afla nimic. Acolo unde Maccomo ar fi trebuit să doarmă, înfășurat în frumosul lui buruz, nu exista nimic.

Maiorul Tib își supse grăbit dinții și o fracțiune de secundă se încruntă.

– Probabil că sînt în arenă exersînd, declară el cu o urmă de zîmbet liniștitor. Știa că nu sînt acolo. Nu făceau niciodată repetiție cam pînă pe la mijlocul dimineții, cînd reușeau să se încălzească. La această oră, în arenă trebuie să se afla Pirouette și băieții care făceau curat după noaptea trecută. De ce nu vă duceți să așteptați la mine în cabină, în timp ce eu îl localizez pe domnul Maccomo? sugera el. Am să vă trimit o cafea. Continuă să zîmbească.

– Merg cu dumneavoastră. Mulțumesc, zise domnul de la Căile Ferate.

Zîmbetul Maiorului Tib se subție.

– Cum vreți, conchise el și ieși din cabina leilor, îndreptîndu-se spre magazia de frîngii de alături, unde dormeau băieții. Charlie! urlă el izbînd ușa de perete.

Julius, băiatul clovnului, și Hans, băiatul care îl dresa pe Porcușorul Înțelept sărîră în sus de spaimă și amîndoi se izbîră cu capetele de priciurile de deasupra, apoi începură să zbiere.

Desigur, Charlie nu era acolo.

– Unde e? continuă să urle Maiorul Tib. Unde e Maccomo? Unde sînt blestemații mei de lei?

Julius și Hans îl priveau fix.

– Nu i-am văzut, zise Hans tremurînd.

– Julius?? întrebă Maiorul Tib.

– Maccomo a ieșit aseară, răspunse acesta. A plecat să cîneze cu Mabel Stark, imblînzitoarea de tigri.

Maiorul Tib își smulse telefonul din buzunarul halatului și formă un număr.

O clipă mai tîrziu, începu să vorbească.

– Mabel, draga mea, rosti el suav. Îmi pare atît de rău că te sun așa devreme în această minunată dimineață și sper că n-ai să consideri indiscretă întrebarea mea, dar există oare cea mai mică șansă de a avea o cît de vagă idee unde ar putea să fie Maccomo?

La capătul celălalt se auzi un murmur.

– Ei bine, nu, sigur că nu, doamnă, regret că... Mabel, dulcețo, nu e aici și nici băiatul nu este, și sînt puțin cam neliniștit... Vocea de la celălalt capăt se lamentă aproape fără sfîrșit.

– Bine, dulcețo, interveni el. Sună-mă. E în regulă? Închise telefonul și se întoarse spre domnul de la Căile Ferate. Ea zice că au cinat împreună aseară și că de atunci nu l-a mai văzut... Ați mai primit vreun alt raport, că i-ar fi zărit cineva? întrebă el brusc.

– Nu, răspunse domnul de la Căile Ferate. Desigur, am consultat și poliția.

– Sculați-vă, băieți, și răscoliți tot vaporul, tipă maiorul Tib. Găsiți-l pe Charlie. Găsiți-l pe Maccomo. Găsiți leii sau orice indicație despre locul unde ar putea fi. Luați-i și pe băieții din arenă să vă ajute. Orice indicație!

*

Toate acestea avură loc pe când Charlie se întâlnea și lega prietenie cu Regele Boris, în timp ce zăpada începuse să cadă și bieții lei alergau (din motive de discreție și pentru a nu fi localizați) pe acoperișul trenului prins de viscol. Erau aproape morți de frig, când Charlie se urcă pe acoperiș, în vijelia cumplită, și-i aduse jos. Cam pe la amiază – când Charlie închidea izbînd ușa-trapă, peste vîrtejurile și șuieratul viscolului înghețat de afară, și începea să încălzească bieteles creaturi degerate folosind apă fierbinte și Loțiunea cu efect universal a mamei lui –, Maccomo urca pe pasarella lui *Circe*.

Arăta foarte diferit de bărbatul calm și enigmatic pe care îl întâlnise Charlie acum cîteva săptămîni, bărbatul al cărui calm te învaluia, ca efectul amestec al unei mlaștini. Acum îmbrăcămîntea lui africană albă era murdară și în neorînduială, după noaptea petrecută pe afară, iar pe bărbia nerasă, porțiuni de barbă albă țepoasă erau vizibile pe pielea lui întunecată, uscată și cu aspect cenușiu. Mîinile îi tremurau. Cu toate acestea, oricine putea să vadă că era încă un om de caracter, cu torsul lui puternic și strălucirea curioasă din străfundul ochilor.

Se îndreptă direct spre cabina Maiorului Tib.

– Maior Tib, strigă el. Maestrul arenei știa să strige – sigur că știa. Așa că strigă cam zece minute. Și la sfîrșit, rosti simplu: Demisioniez.

– Ești concediat, Maccomo, concediat! Și nu vei mai lucra niciodată într-un circ, să nu-ți imaginezi altceva. Și să nu crezi că vei fi plătit – din cauza ta am pierdut niște bunuri de preț...

– Leii erau ai mei, domnule, răspunse Maccomo, cu ochii strălucindu-i.

Maiorul Tib rise.

– Atunci vrei să ai de a face cu acuzațiile poliției, că i-ai lăsat să fugă? Și vei plăti amenda? Și ce vei face în legătură cu reputația mea, Maccomo? Cum vei reuși să faci să nu pară vinovat circul meu? Te vei duce peste tot și vei spune tuturor că a fost vina și greșeala ta? Ai să spui și poliției asta?

Domnul de la Căile Ferate stătea liniștit.

– Poliția e pe drum, informă el blajin.

– Și ai să-ți asumi responsabilitatea și pentru Charlie? Și el a dispărut. Și ce spui de băiatul englez, care a fost sfîșiat?

Maccomo își îndreptă spatele.

– Care băiat englez? întrebă el.

– Rafi Sadler, răspunse domnul de la Căile Ferate.

Maccomo clipi.

– Trebuie să mă duc să mă uit puțin prin cabină, să văd cum au putut să scape.

Domnul de la Căile Ferate îl însoți la cabina leilor. Calm, Maccomo își roti privirea în jur. Apoi adună cîteva lucruri într-un sac.

– Presupun că poliția va vrea să mă ridice, zise el. Domnul de la Căile Ferate nu știa realmente ce să spună. Scuză-mă, continuă Maccomo făcînd un gest spre o ușă mică din spatele cuștilor. Trebuie să mă duc... Trase de un zăvor, ușa se deschise și el intră înăuntru. Domnul de la Căile Ferate zîmbi politicos.

Maccomo se afla în tunelul special de siguranță al leilor, care ducea spre arenă. Înainte ca domnul de la Căile Ferate să realizeze că ușa nu ducea spre locul pe care și-l închipuise, el cobora deja de pe *Circe* îndreptîndu-se spre gară, iar domnul de la Căile Ferate se întoarse înapoi în cabina Maiorului Tib, unde relată poliției și acestuia ce s-a întîmplat. În timp ce ei recepționau mesajul încercînd să-l înțeleagă, Maccomo, ca și Charlie, se ascunse într-o cabină de baie din tren, unde se bărbieri și se schimbă, punîndu-și un costum, o pălărie interesantă și ochelari. Arăta cu totul altfel.

– Charlie Ashanti, murmură el. Sau Rafi Sadler. Nu știa care din cei doi băieți englezi i-a furat leii. Fusese pe punctul